

Lieve mensen van God,

Als Goede Rede onze 'loofhut' is, die ons – niet door open gaten in het dak, maar door wat hier ervaren en beleefd wordt - zicht geeft op de hemel, op God, wie of wat zijn wij dan? Hoe kijken we naar onszelf? En naar degene die (misschien alleen vandaag) naast je zit? Zijn wij toevallige passanten? Mensen die elkaar af en toe in de hal of in de kerkzaal of in de kapel treffen?

Om na te denken over onszelf en wat wij betekenen voor elkaar sluit ik graag aan bij het beeld dat Paulus gebruikt in zijn brief aan de gemeente in Korinthe.

Paulus vergelijkt de kerk met een lichaam. Dat is een bekend, mooi en duidelijk beeld. Je kunt je er gemakkelijk iets bij voorstellen.

Een lichaam is immers een organisch geheel, samengesteld uit heel veel verschillende delen. Je staat daar niet altijd bij stil, maar het is ongelooflijk hoe complex en veelomvattend een menselijk lichaam is. Je hebt spieren, botten, tanden, haren, huid. Bloedvaten, pezen, maag, darmen en andere organen. Hersenen, zintuigen, ledematen. Teveel om op te noemen. En het werkt allemaal samen, zonder dat je dat bewust hoeft te organiseren. Pas als er iets in je lichaam uitvalt of niet meer goed functioneert, dan besef je hoe vanzelf en soepel het allemaal werkte. Pas dan moet je er bij nadenken: hoe kan ik m'n evenwicht bewaren, of lopen, of zorgen dat ik toch voldoende zie... Dan zijn we aangewezen op hulp(stukken)...

Het beeld van het lichaam kan ook worden toegepast op andere situaties of organisaties. Denk aan een bedrijf. Daar heb je mensen voor de planning, inkopers en verkopers en – afhankelijk van de aard van het bedrijf –onderhoudsmonteurs. Mensen in de binnendienst en mensen in de buitendienst. Mensen op kantoor en mensen op de bouwplaats. Mensen die zorgen dat alles schoon en hygiënisch blijft en mensen die alles elke dag weer vies maken. Mensen achter de receptie. Enzovoort.

Elk onderdeel is nodig. Als de commerciële mensen geen afspraken maken komen er geen orders binnen en zit iedereen vroeg of laat zonder werk. Als de mensen op de administratie geen salarissen overmaken loopt ook alles in het honderd. Iedereen heeft zijn of haar eigen functie.

Zo is het ook in de kerk en hier bij ons in Goede Rede. Zo verschillend als we zijn: iedereen is nodig. Stel dat er enkel dominees rond zouden lopen hier, dan zou alles vroeg of laat in het honderd lopen. Gelukkig is dat niet het geval, en zijn er:

mensen die zondags kosteren of door de week achter de bar staan

mensen die het gebouw schoonhouden

mensen die zorg dragen voor het onderhoud van het gebouw

mensen die de kinderkerk leiden

mensen die anderen bezoeken;

mensen die het gebouw verhuren en roosters maken;

mensen die nadenken; bijvoorbeeld over de toekomst

of over de vraag hoe jongeren erbij te betrekken;

mensen die muziek maken;

mensen die aan bijbelstudie doen;
mensen die bidden
mensen die kaartjes versturen

Om maar een paar dingen te noemen.

In de organisatie van ons kerkcentrum hebben we elkaar nodig, moeten we samenwerken en op elkaar aan kunnen. Anders kunnen we hierbinnen geen kerk van de Heer zijn. Dan kan het geheel niet goed functioneren en in stand blijven.

Ik signaleer een gevaar, een risico: dat we elkaar gaan beoordelen 'span jij je wel genoeg in? Kun jij niet nog wat meer of wat anders ook doen?' Goede Rede heeft bloeiende tijden gekend. Alles bruiste, alles liep op rolletjes, handen genoeg om mee te helpen. En er is, er komt een tijd dat het niet meer 'als vanzelf' gaat. Dan komt het aan op inventiviteit: hoe kunnen we hier kerk zijn en blijven in Almere Haven? Een Goede Rede, een ankerplaats of veilige haven voor wie op zoek is naar heil, bezinning, geloof?

Wij hebben elkaar nodig. Niet om hetzelfde te doen of te denken, maar juist om de ander aan te vullen. Paulus schrijft: als het hele lichaam oog zou zijn, waarmee zou het dan kunnen horen? Als het hele lichaam oor zou zijn, waarmee zou het kunnen ruiken? Twee oren maken nog geen lichaam. Twintig paar oren ook niet. Het gaat om de samenwerking tussen de verschillende lichaamsdelen.

De kerk moet functioneren als een lichaam. Maar, wat voor soort lichaam of, welk lichaam is de kerk? Paulus geeft het lichaam van de kerk *een identiteit*. Een naam. Ik zei al, tot op zekere hoogte kun je elke organisatie vergelijken met een lichaam. Maar de kerk is niet zomaar een organisatie.

In vers 13 staat: wij zijn allen gedoopt in één Geest, en daardoor zijn wij tot (in het Engels: into) één lichaam geworden.

Het is bijzonder dat Paulus juist aan de gemeente in Korinthe schreef over het lichaam met zijn verschillende delen, dat toch een eenheid vormt. In Korinthe ging namelijk veel fout omdat de mensen niet goed door hadden wat ze voor elkaar betekenden. En wie ze zelf waren. Als ze daar samen kwamen om te eten, at ieder die wat mee had kunnen nemen dat zelf op. En anderen kregen niets! Moesten toekijken. Stel je voor dat we dat hier zouden doen, straks bij de lunch. Dat zou toch niet best zijn!?

Je zou ook kunnen zeggen: wie in de kerk – en dat geldt voor alle geloofsgemeenschappen hier in en rond Goede Rede- op een onwaardige manier met mensen omgaat, laat zien dat hij/zij niet beseft dat het in de kerk ten diepste om God gaat. Om de gemeenschap als lichaam van Christus gaat.

Wij zijn een eenheid in God, in Christus. Dat is geweldig. Maar dat is ook een opdracht. Zie in je buurman of buurvrouw een deel van het geheel. Een aanvulling en ondersteuning om samen lichaam van Christus en volk van Gods Koninkrijk te zijn. Bemoedig elkaar en ondersteun elkaar. Als je door hebt wat je bent, ga je anders naar elkaar kijken.

Amen